



Константин Спиров

Любовен прах

Беше приятен пролетен ден. На една от тихите градски улици се мъдреше малка пластмасова масичка с червени столчета, а на едно от въпросните столчета седеше младия поет Ники Пеев и пиеше швепс. Не може да се твърди със сигурност, че Ники Пеев си падаше особено много по швепса, но какво друго би могъл да прави човек в приятен пролетен ден на една тиха градска улица, на която...

Още доста дълго време, мислите на младия поет Ники Пеев щяха да се въртят в кръг между пролетения ден, новата му шапка и бутилката със швепс, но междувременно нежните му мисли бяха прекъснати от не дотам нежната констатация, че на съседната маса сяда младо циганско семейство и започва да разговаря възбудено с тон и език, подходящ единствено за някой член на петдесятна християнска секта в момент на колективна молитва. Първата реакция на Ники беше да си вземе шапката и да си замине, и със сигурност щеше да осъществи намерението си, но в един кратък момент циганката му хвърли мек поглед и каза на доста чист език:

– Моля, Момче, недей да си вземаш шапката. Тази шапка трябва ми много! – Разбира се Ники не я послуша и безмълвно стана, но докато търсеше Бармана за да си плати сметката, отново чу гласа на циганката зад гърба си:

– Не се сърди че прекъснах мислите твои, момче младо. Много други хора досущ като тебе, по цели дни са седяли и мислили, като накрая установявали са, че само седят. Чу ли ме, Ники!?

По гърба на Ники преминаха студени тръпки

– Откъде ли тази вещица знае името ми? – Параноята е отвратително нещо, а Ники като всички поети си беше доста чувствителна натура. За малко да се сблъска с Бармана. Очите на Бармана студено свтеха, а в ръцете си държеше поднос със осем кафета. Осемте кафета бяха сервирани върху масата на циганката, и тя жадно започна да ги пие едно след друго. Останалите членове на компанията нагъваха пастички и сандвичи.

– Какво става тук? – Промълви с дрезгав глас младия поет. – Вие откъде знаете името ми?

– Всичко по реда си, нали това е работата моя – загадъчно каза циганката, след като привърши и с осмото кафе.

Ники се поколеба още няколко мига, след което пораженчески се сгромоляса на масата си...

– Искаш ли да ти гадая – попита циганката.

– Давай – Ники вече нямаше сили да се бори с каквото и да е било.

Циганката взе едно от изпитите кафетата и фиксира погледа си в утайката му.

– Виждам Пешо!

– Какъв Пешо? – сепна се Ники.

– Пешо, бе, Пешо, не го ли познаваш – учуди се циганката.

– Ами познавам много Пешовци – каза Ники – кой по-точно имате предвид?

– Как кой Пешо, нали той те познава, Ванюша!

– Ванюша ?!

– Е как ти беше името, там...

– Ники!

– Сигурен ли си, че си Ники? Пешо ми говори за Ванюша.

– Но аз съм Ники!

Настъпи кратка пауза.

– И сега какво – попита Ники.

– Сега ще ми дадеш шапката си – най-неочаквано каза циганката...

– Но, тъ-ъ... защо ви трябва моята шапка. Аз си я харесвам.

– Виждаш ли този дядо който седи на масата до мен... Той харесва повече шапката ти.

– Но шапката си е моя... Защо да ви я давам?...

На циганската маса настъпи гробна тишина. Половин дузина чифта очи се впериха в Ники, излъчвайки безмълвно учудване... Най накрая циганката погледна дядото и каза с равен глас...

– Момчето не си е имало приятелка.

Ники се престори, че не е чул забележката. Няколко минути, черното семейство обсъждаше възбудено нещо на неразбираем език. След това циганката бръкна в торбата си и извади няколко гнили бурена:

– Ако ти ми дадеш сега шапката си – каза циганката – аз пък ще ти дам любовно биле. Препичаш го, смесваш го със смляно кафе и малко сухо мляко... Внимавай, обаче, кафето трябва да е мухлясало... Слагаш всичко в един парцал, оставяш го на балкона и чакаш да престои три дни... Билето е готово, имай предвид само че...

Циганката не може да довърши инструкцията си за употреба. Ники рязко стана от масата и си замина. В същност, той даже не се сети, че не си е платил сметката. Съзнанието му беше толкова травмирано от получения шок, че изобщо не можеше да мисли за такива дреболии... „Мръсни шарлатани“, промърмори си Ники за да се успокои, но това изобщо не му помогна. Опита се да съчини набързо някакво стихотворение, но за съжаление в главата му се въртяха само три стиха:

„Мислите че ме познавате...

Не, безумци, вие нищо не разбирате,

Ах, къде си ти, любов?“

Изведнъж Ники се сепна. „Какво направих“, помисли си той, „може би току що изпуснах единствения си шанс в живота... Може би не успях да хвана мига и тази мисъл да ме дерзае до последния ми дъх“. Ники се затича обратно към кафенето. Циганското семейство тъкмо си тръгваше. Ники размаха шапката си:

– Ето ви я, вземете я, моля ви се...

Дядото се усмихна, грабна шапката и я сложи на главата си. „Току що направих един човек щастлив“, констатира Ники. И наистина, доста интересно изглеждаше този дядо – жълтеникаво-бели коси, дълга рядка четена, мръсна бархетна риза и големи уродливи устни, застинали в най-щастливата усмивка, която човек може да си представи. И шапката на главата, разбира се.

Циганката подаде на Ники двата стръка трева.

– Пази ги, ценни са – каза тя.

Ники хвана бурените. Имаха кафяво стъбло със малки меки листа, заострени в края. „Явно салатката е била откъсната без да бъде изсушена“, констатира той. И все пак това беше един шанс, една врата в живота, която никой не трябва да пропуска. Ники се отдалечи, изпълнен с нови надежди.

* * *

Младият поет изчака родителите му да заминат на работа и след това пристъпи към приготвяне на любовния прах. За него не представляваше никакъв проблем да намери мухлясало кафе и сухо мляко. Подобни неща ги има във всички кухненски шкафове. Внимателно нахъса единия стрък и сложи всичко в кафемелачката. Когато натисна стъкления похлупак, малката машинка изстена и замря. Нищо!

„А, май бушонът изгоря“, проумя Ники, „и слава богу, така и така този прах не ми трябваше... Щях само да изгубя вдъхновението си“.

Минаваха седмици, после месеци, но вдъхновението на Ники така и не идваше. „И по-лошо става“, мислеше си той, „даже една епиграма не мога да напиша. Когато изрецитирам нещо, ефекта е, че всички ме гледат с един какъв особен поглед... Хъм...“

След още няколко месеца, Ники се сети, че втория стрък от любовното биле се мотае някъде по шкафовете... Този път младият поет събра сили и извърши процедурата по приготвянето до край.

„Чуствам се като Ал Капоне – могъщ, спокоен и с ръце в джобовете“, мислеше си три-дена по-късно, докато се разхождаше из алеите на есенния парк. И наистина, ръцете му бяха в джобовете, но вместо пистолет, Ники усещаше допира на малката торбичка с любовния прах. „Целия свят е в джоба ми. Само защо ли съм толкова самотен сред пъстрите багри на есента, шума на мъртвите листа в краката и...“

– Ох!

Последното изохкване се дължеше преди всичко на един малък червен велосипед, изскочил ненадейно от съседната алея. Водачът му заби рязко контраата, но вече беше прекалено късно. След секунда-две, Ники лежеше на земята и наблюдаваше предното колело на велосипеда върху себе си. „Странна работа, продължава да се върти...“

Някакво момиче се надвеси над него, бузите му бяха розови от гняв.

– Хей, заплес, ама ти наистина ли не виждаш къде вървиш?

– О, пред мен стои Мая, разбира се! – ядосано промърмори Ники – От кого друго да очаквам да се нахвърли с велосипеда си срещу един нещастен пешеходец. През последната седмица си ме настъпвала точно четири и си минавала покрай мен, правейки се, че не ме забелязваш поне половин дузина пъти. И сега даже сега не ме забеляза. Вече се питам, скъпа ми съученичке, по принцип всички момчета ли мразиш, или специално мен?

Всичко това Ники го каза със глас, подобен на... Или чакайте, не, Ники не каза всичко това, а само си помисли че го е казал. Понякога на младите поети не им достига решителност в определени ситуации. А ситуацията беше доста странна – Ники, легнал по гръб на алеята и един велосипед, легнал върху Ники.

– Хей, Ники – каза Мая със злъчен глас – но това си бил ти... Какво търси из парка едно самотно, малко, седемнадесетгодишно момченце... Ами ако се препъне и се удари... Господи, погледни на какво направи велосипеда ми! Цялата му предна джанта трябва да се сменя...

Този път Ники не се съдржа:

– Хей, прелестна Девойко – кресна той – а коляното кой ще ми сменя, ти ли...

Най-неочаквано Мая се засмя:

– „Прелестна девойко...“ Я гледай ти! Мислих си че такива като тебе гледат единствено в небето... Хайде, ела да ми помогнеш да избута-ме велосипеда. Аз живея на две крачки...

Ники хвана велосипеда и го метна на гръб. Не му беше особено

трудно да го направи, защото в коляното му се беше забил цял взвод таралежи. Тежестта на велосипеда само му помагаше да забрави болката.

Реакцията Мая беше напълно красноречива. От малките кецове до къдравата коса и леко присвитите сини очи, всичко това изразяваше една единствена дума: „Фукльо!“.

Целия път до блока изминаха в мълчание. Ники стовари велосипеда чак пред входа. Раменете го пареха, коляното го болеше, а светът се въртеше... Някъде се чу гласа на Мая:

– Е, довиждане Ники...

Изведнъж ръката на Ники сама се стрелна към джоба... Загреба малко любовен прах и поръси момичето... Мая се разкиха...

– Какво беше това, по дяволите?

– Чакай, Мая – сепна се Ники – само секунда, забравих да ти кажа нещо...

– Хайде, казвай бързо! – започна да се ядосва Мая.

– Нищо... нали разбираш... аз... просто така... ти... защото...

Имаш прекрасни сини очи!

– Ах!

Мая се приближи и целуна Ники.

– Ах! – каза Някой.

– Ах! – каза Мая след пет минути.

– Ах! – каза Ники след още пет.

– Ах! – каза майката на Мая.

– Извинявай, моето момиче, но забравих ключа от външната врата и седя от известно време тук, на пейката – каза с деликатен глас – Би ли ми услужила с твоята връзка, напазарувах и...

– Спокойно, мамо, аз тъкмо качвах колелото... Сбогом Ники.

Мая пусна ръката на Ники. Младият поет продължи да стои неподвижно и само очите му се местеха, наблюдавайки как Мая и нейната майка потъват в асансьора. После вратата се затвори и Ники остана сам. Веднага след това дърветата и улиците наоколо започнаха да се движат със страховтна скорост, а Ники продължи да бъде в центъра на света, защото никой не може да избяга от себе си, за най-голямо съжаление... „Какъв съм Глупак! Какъв съм глупак! Всичко оплесках!“.

„Всичко оплесках“ – продължаваше Ники. – И все пак имам едно утешение – любовният прах действа перфектно. Само дали ще имам куража да го използвам пак. Може би първо трябва да се подкрепя с нещо силно..."

* * *

Красавицата седеше на една пейка в парка и блажено поглъщаше последните слънчеви лъчи. Не може да се определи, какъв беше точно цвета на очите и, защото носеше зелени очила, но че е красавица, не можеше да има никакво съмнение. Нещо повече, поради факта, че с присъствието си заслепяваше всички случайни минавачи, би било трудно да се даде каквито и да е било описание на външния и вид като изключим на бялата фланелка с къси ръкави, свободно паднала върху леките шалварени панталони. Красавицата се беше облякла спортно!

Пръв покрай нейната пейката мина стар дядо с малко момченце под ръка. В един момент момченцето се спря и повлече със себе си дядото.

– Како, колко ти е часа – попита момченцето.

– Хей, Петърчо – смърти го дядото – колко пъти съм ти казвал да не безпокоиш излишно непознатите хора. Ние също си имаме часовник...

– Млъквай, бе дядо. Може ли да си толкова глупав. Ти винаги всичко разваляш – детето се разхлипа, пусна дядо си и побягна напред...

– Чакай, Петърчо, чакай – затюхка се дядото – аз... не исках...

Гласа на дядото затихна, и красавицата отново можеше да се наслаждава тихата природа. Но не за дълго! Скоро отдалече се чу дрезгав мъжки глас, който постепенно започна да се приближава.

– Ре-е-кс, къде си, Рекси, Ре-е-кси, къде си, палавнико.

В един момент мъжа забеляза красавицата и се сепна. Нямаше как, трябваше да се извини по някакъв начин и да замаже лошото впечатление, което бе направил.

– Извинете, да сте виждали едно куче. Едно такова, голямо, оранжево, на бели петна.

Красавицата бавно свали очилата си и го погледна. Сега вече можем спокойно да кажем, че очите и бяха зелени и дълбоки. След това каза:

– Не!

Изминаха няколко секунди напрегнато мълчание, след което мъжа се отдалечи, повтаряйки си „Рекси, ах, бедният Рекси“. В името на душевното спокойствие ще трябва да кажем, че мъжът, все пак успя да намери кучето си. Незнайно защо, обаче, доста време след този инцидент, той продължи да се чувства ранен.

Следващият минавач беше една жена на средна възраст, носеща с последни сили две пазарски чанти – по една във всяка ръка. Спря за

момент да си почине, но като видя красавицата, въздъхна и бързо продължи. Все пак не бе случаен факта, че същата вечер дълго стоя пред огледалото, гледайки покритото си с крем лице...

Две минути като жената отмина, близо до пейката се чу потропване на тояга. Появи се старец със протрито туристическо яке и синя раница на гърба си. Хвърли поглед към седящото момиче и едва се сдържа да не хлъцне.

„Ех“, помисли си той, „лудо, младо и жадно за грях. Отпусната поза и тези небрежно кръстосани крака. Изглежда ми тъй познато, не като... Хей, хей, хей, защо ли не с двадесет години по-млад...“

В дясно от пейката се издигаше голяма топола, едно от тези дървета които много нещастници проклинат в края на всяка пролет. Нейният ствол беше порядъчно дебел и доста време зад него се криеше следващия човек, на когото ще спрем нашето внимание. Това, разбира се, не беше никой друг освен нашия стар приятел Ники Пеев. Но сега младият поет изглеждаше доста по-различно. Главния проблем се крие във факта, че от времето на последната ни среща с него, бяха изминали цели дълги три часа, време достатъчно за един млад поет да направи много неща. Например да се напие.

В името на справедливостта ще трябва да заявим, че Ники съвсем не беше пияница. Точно обратното, той нямаше никакъв опит с концентратите, поради което да се напие му се отдаде съвсем лесно. И ето сега, стоеше подпрян на тополата и фиксираше с поглед красавицата. „Искам те, небе“, промърмори в един момент той и бръкна в джоба си за любовния прах. Изскочи иззад тополата и го разпръсна във въздуха около пейката.

– Здравей – каза Ники.

– Здравей – отговори красавицата.

– Не се познаваме, но щом те видях, тъй крехка и нежна на фона на настъпващата вечер, седяща сама на тази пейка, веднага ми се поиска да ти кажа нещо.

– Е?

– Ти си жената на моя живот!

– Хей, прекрасни приятелю – каза красавицата – искам и аз да ти кажа нещо. Връзката на обувката ти е развързана.

– Ъх, да аз...

Ники се наведе да си оправи обувката, като през това време говореше нещо за любовта и своето либидо в частност. Когато се изправи, красавицата вече я нямаше. Отново провал!

Чак сега Ники забеляза, че от известно време в парка духаше силен вятър. Явно вълшебният прах бе полетял във съвсем друга посока. Може би заради алкохола, може би просто заради своята натура, в един миг Ники почувства провала със всяка частица от своето тяло. Паркът изведнъж замлъкна със своите хаотични звуци, и цялата природа – от слънцето до приближаващия се до него хоризонт, от черните сенки до надвесилите се дървета, всичко застана с главата надолу и започна да повтаря една единствена думичка:

– Неудачник!

* * *

На другата сутрин Мая не дойде на училище. Доста странен факт, като се има предвид, че Мая бе отличничката на класа. Не дойде и следващия ден. На третата сутрин Ники го обхвана тревога. Какво беше облекчението му, когато същия следобед я видя да разкарва из квартала своето малко колело. Когато забеляза Ники, започна да излъчва щастие.

– А, Ники, здравей, така се радвам че се срещнахме...

– Здравей, Мая, къде се скри толкова време – попита Ники.

– А, бях болна. Малка настинка и нищо повече... Но ако майка ми разбере, че пак съм с колелото, лошо ми се пише.

– Всички родители са такива и такива си остават – внимателно каза Ники. – Между другото как е джантата?

– А, нищо работа, баща ми я оправи веднага. Ех, Ники, ела, да си поговорим, имаме да си разказваме толкова много неща. Ела, ела, качи се горе у нас... Ще те черпя с едно кафе. У нас няма никого, – устните и застинаха в загадъчна усмивка.

– Ах, да, разбира се...

– Само има един проблем. Асансьорът не работи... Ще ми помогнеш ли да качим колелото догоре...

– Хе, че то се подразбира от самосебе си.

– Съжалявам, че така се получи – заоправдава се тя – ама ако го прибера в мазето, нашите ще разберат, че съм го изнасяла...

– Няма проблеми, това е моя работа – важно заяви Ники.

„Няма проблеми“, продължи да си мисли младият поет, докато го изкачваше четвъртия етаж. На площадката преди седмия, прехвърли колелото върху лявото си рамо и изтри челото си си с освободената ръка. Преминавайки деветия етаж, Ники вече съвсем не беше така сигурен, дали наистина няма проблеми. Ала ето, най-после дойде заветния дванадесети етаж и Ники положи колелото пред вратата на Мая.

– Ах, ти, Мечо Пух, дръпни се от вратата за да мога да вляза – каза Мая и по лицето и се появи същата дяволита усмивка. Отключи вратата и вкара колелото вътре.

– Почакай малко на вратата, Ники и се готви за изненадка – продължи момичето с леко приповдигнат глас.

Входната врата се затвори пред очите на Ники, но той беше готов да чака. Та ако ще цяла вечност.

Най-после вратата се отвори. Мая стоеше на прага, държеше в ръцете си чинийка с кафе.

– Истинско бразилско, ето я изненадката. Да те покания вътре, но нали разбираш, не е удобно... Както вече ти казах, у нас няма никого...

Ники скочи като попарен. В следващия момент вече бе прекосил всичките дванадесет етажа и тичаше като луд из парка. Дърветата наоколо препускаха бясно а клоните им плющяха... Десния му крак нагази в някаква локва.

– Миг, дръзновение, моментно... Ах, безумци, „Живей за мига“ казвате вие. Ами ако мигът не е истински? Ако мигът е фалш, насиле... Ето ти на тебе, миг... – извика Ники и изсипа всичкия прах от джоба си в локвата.

Отново побягна. Продължи да тича докато гърдите му започнаха свирят. Стигна до някаква поляна, легна на тревата. След това си позволи да се разплаче. Дълго стоя на поляната, там го завари и Мая.

Косите на и бяха разрошени и нейните къдриците падаха на всички страни като някакво разбунтувано море. Беше се навлякла с дебело палто, но между копчетата още прозираше нощницата. „Стоп, каква нощница?“, сепна се изведнъж Ники. И тогава в съзнанието му отново изникна онзи миг. Мая, застанала на прага държи в ръцете си чинийката с кафето, а устните и, застинали в шеговита усмивка, се готвят да го наранят... Но нощницата, какво правеше на нея тази лека, копринена нощница?

– Господи, Мая...

– Ах, глупчо си ми ти – каза Мая – може би затова те обичам.

Много по-късно, вървяха из парка. Вървяха бавно и усещяха песента на всяка птица, вдъхваха аромата на всяко цвете. Всяко стръкче трева има беше безкрайно интересно, всеки шум на клон им се струваше знамение.

Изведнъж Ники забеляза в дясно от пътеката няколко стръка трева. Същите, които му беше дала циганката.

– Какво е това – рязко попита той.

– Нищо особено – усмихна се тя – обикновен горски папрат.

- Защо се смееш – попита отново тя с леко разтревожен глас.
- Нищо – отговори Ники – просто се сетих колко приятно е понякога, да бъдеш измамен.

КРАЙ

© Константин Спиров

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1250>]